

UVNITŘ TOHOTO ČÍSLA:

- ✓ Ze staršovstva
- ✓ Rozhovor s Danem Hellerem (*lih*)
- ✓ Příspěvek do kasičky (*I. Hellerová*)
- ✓ Dva životy M. Nekvasila (*nn*)
- ✓ Náš vztah k Písmu (*M. Volný*)
- ✓ Kalendář na leden 2011

NOVOROČNÍ ROZHOVOR S ABIGAIL A PETREM HUDCOVÝMI

Přichází nový rok. Kolikátý nový rok v dejvicském sboru to bude?

Abigail: Už od září začal rok třináctý.

Když se ohlédnete za tou řadou let, co jste na sboru v Dejvicích, jak byste to shrnuli: co se povedlo, z čeho máte radost?

Abigail: Nějak není čas zastavit se a

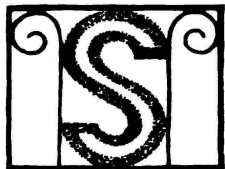
ohlížet se za tou řadou let, tohle odsunuji až na dobu, kdy bychom tady měli svou práci skončit. A někdy to vidím jako Boží milost, že člověk má před sebou nové a nové úkoly a poslání a nemá čas bilancovat a hodnotit a příliš si minulost připomínat. To přísluší někomu jinému, aby zhodnotil a posoudil.

Co čeká náš sbor v novém roce? Jakou cestou byste chtěli spolu se staršovstvem sbor vést?

Abigail: Na tuto otázku také neznám odpověď. Myslíš-li tím, co očekává sbor od nás, to by ses musela zeptat sboru, a myslíš-li, jestli připravujeme nějaké překvapení, na to zní moje odpověď: ne. Aspoň teď o ničem nevím. Překvapení se plánovat nedají, ta prostě přicházejí. Za ta léta se už dost vzájemně známe, víme, kde je koho slabá či silná stránka a nemyslím si, že staršovstvo s faráři by vedlo sbor špatně. Předávám to, co jsem sama pro sebe rozpoznala jako nosné a hodnotné. Vždycky mi šlo - a i nadále půjde - o to, aby sbor byl místem, kde lidé čerpají nové síly, potěšení, povzbuzení, napomenutí. Mezi námi lidmi je tolik bolesti a trápení, že je třeba vytvářet právě tohle. A v tomto ohledu, myslím, má církev co nabídnout a to má dělat. A do jaké míry se tohle v našem sboru daří, opět mohou posoudit ti, co tam chodí.

(pokračování uvnitř čísla)

Z jednání staršovstva 9. prosince 2010

(zkráceno)

Úkoly trvající

Webové stránky. Br. Hlavsa se ujal zahájení práce na webových stránkách. Návrh, co by stránky měly obsahovat, byl rozeslán presbyterům k připomínkám. Následně br. farář svolá schůzku odborníků, kteří budou nadále pracovat na konkrétním zadání a zpracování.

Duchovenská činnost

Informace z konventu, volba nových synodálů a seniorátního faráře Josefa Bartoška na půl úvazku na jeden rok, koupě bytu v Berouně. - Ve sboru nás bude v příštím roce čekat volba zástupců na synod. - Rozeslán sborový dopis. - Příprava a výčet všech vánočních shromáždění. - Mládež přes Silvestra v Daňkovicích (sbor Debory Rumlové Hudcové).

Informace o přípravě rekonstrukce sklepních prostor: podána žádost na MČ P6 o prodloužení lhůty využití finančních prostředků.

Středisko Diakonie Stodůlky: - vánoční slavnost 21. 12. v 16 hodin

- předložen návrh na dostavbu střediska (zvýšení o jedno patro a zastřešení atria skleněným stropem s možností využití prostor po celý rok; předpokládané náklady cca 33 milionů Kč)

Hospodářské záležitosti: - Martin Volný začal s úklidem domu

- zároveň je třeba písemně potvrdit sníženou částku za úhradu nájmu za farářský byt mezi synodní radou (SR) a naším sborem

- probíhá rekonstrukce domu (výměna vnitřních oken v kanceláři a farářském bytě), staršovstvo doporučuje projednat se SR možnost výměny vnějších oken sborových prostor (dvojitá skla, možno opět polepit fólií)

Různé - staršovstvo doporučuje, aby členové sboru akceptovali znění modlitby Páně v podobě schválené ekumenou, pokud někdo vyslovuje znění v jiné podobě, měl by modlitbu vyslovovat tiše tak, aby nerušil ostatní členy shromáždění

- sestra Klemperová věnuje sboru vánoční strom – uříznout a převést do sboru (Libor Jílek + br. farář)

- sestra Kohoutová by ráda realizovala přednášky o umění pro širší veřejnost – nabídka v měsíčníku pro Prahu 6

- vyřazení starých zpěvníků a zařazení nových – J. Cihlová

- návrh na možnost letní společné sborové dovolené: A. Hudcová zajišťuje pobyt v Rakousku – v brzké době bude informovat zájemce a upozorňuje na možnost čerpání finančních prostředků z fondu pro členy staršovstva v důchodovém věku nebo sociálně slabé

- návrh sestry Duškové na udělení řádu T. G. Masaryka k 28. říjnu 2011 odsouhlasen

NOVOROČNÍ ROZHOVOR S ABIGAIL A PETREM HUDCOVÝMI

(pokračování z titulní strany)

Nač se těšíte v nadcházejícím roce vy osobně?

Abigail: V minulém roce jsme toho osobně prožili mnoho, zvláště podzim byl velmi hektický. Jonatan a Debora skončili vikariát, měli ordinaci, odešli na sbory, měli instalace, narodilo se nám šesté vnouče – Tobiáš, Debora se provdala a odstěhovala se. A ve sboru po ní zůstalo prázdno, ale práce, při níž pomáhala, se chopili jiní, a tak se zaktivizovali další lidé ze sboru a to je dobře a jsme za to vděční. Zvláště když nám síly ubývají. A tak na nějaké konkrétní události či situace v nadcházejícím roce nemyslím, minulý rok byl na ně velmi bohatý a teď spíš očekávám trochu klidu a jen doufám, že se mi podaří trávit více času s lidmi nežli u počítače. Tohle bych si přála – nejen s lidmi ze sboru, ale také se svými blízkými, kteří jsou teď hodně daleko, a je třeba vynaložit více úsilí na to, aby k takovým setkáním vůbec mohlo dojít.

Těšení a plány jsou tedy velmi krátkodobé, řídící se tím, že nevíme dne ani hodiny. A hned v lednu nás čeká jedno nevšední: pojedeme s našimi přítelkyněmi z Drážďan, se Simeonem a Honzou Machovcem na týden do Turecka po stopách apoštola Pavla. Je to vzdělávací záležitost a těším se, že mě obohatí. A tak tomu asi bude celý rok, z měsíce na měsíc, z týdne na týden, ze dne na den.

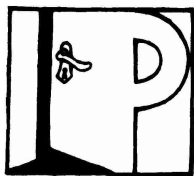
Petr: Díky za otázky. Uvědomil jsem si nad nimi, že na většinu z nich neumím odpovědět. Jen na první. Od září začínáme s Abigail v Dejvicích 13. rok. Pohledu do minulosti nejsem schopen. Bylo to 13 let nabitých událostmi. Mnohé se mi povedlo a mnoho věcí jsem určitě pokazil. Říkám si, že bych se měl umět zastavit a nějak si minulost zpřítomnit a vzít si z ní poučení. Ale nejde mi to. Minulost je pryč. Vracet se k ní je pro mě ztráta času. Nebo lépe: nějak na ty návraty nezbývá čas ani kapacita. To, co prožívám ve své duši, přesně vyjadřuje verš z Pavlova dopisu Filipským: „Na to, co je za mnou, zapomínám, k tomu, co je přede mnou, usilovně chvátám“. Nevím, zda je to správné, ale zkrátka to tak se mnou je. Žiji přítomností a výhledem k budoucnosti – k té dohledné budoucnosti. Neumím moc plánovat, třeba na rok dopředu. Moje plánování je jen kusé a většinou se v průběhu roku úplně změní. Každý den je přede mnou spousta úkolů, které mám splnit, stále se objevují nové výzvy, běžím usilovně kupředu.

Mám jediný pevný bod. Jsem služebníkem Ježíše Krista a jen jemu jsem za to, co dělám, odpovědný. To si opakuji každý den. To je odpověď na otázku po dalším vedení sboru. Opět použiji slova apoštola Pavla: Jsem povolán, abych zvěstoval jeho evangelium, a pevně věřím, že je v něm moc Boží ke spáse všem, kteří mu uvěří. Věřím, že skrze něho máme přístup k Bohu, skrze něho máme přístup k sobě navzájem, věřím, že když máme neunesitelné trápení, smíme je vložit na

něj, vydechnout, přidržet se jeho ruky a jít s ním životem dál. V něm je síla, moc i spasení. Věřím, že když už člověk neví, jak dál, všude naráží na nepoctivost, korupci, špínu, bolest, na svou slabost a neschopnost atd., je On tím řešením. Člověk se může vrátit k němu, nechat sám sebe proměnit a pak začít od sebe a šířit něco nového právě v tom okruhu, kam jeho rádius dosáhne. Všechno, co mám před sebou, nějak s tou službou souvisí. Sedím u stolu u počítače a mám na stole hory papírů a knih. Podívám se doprava a vidím papír s otázkami Jaromíra Příbyla, které se váží k mému kázání na deset družiček. Musím si najít chvíli na odpověď. Na druhé haldě je nahoře papír s tématy sestry Kohoutové na přednášky o umění pro příští rok. Skvělý nápad. Musím zajít na MČ Prahy 6 promluvit s panem Hrubešem, zda by se MČ nechtěla na tomto projektu spolupodílet. Třeba by k nám do kostela přišli lidé z „vnějšku“... Vedle na podlaze mám plnou krabici letáků s texty kolegy Jiřího Grubera. Moc pěkný leták, moc pěkně v něm Jirka zpracoval základní křesťanská témata. To by se mělo dostat mezi lidi. Chci je roznést někam, kam přichází dost lidí a musejí na něco čekat. Třeba si při tom čekání vezmou letáček do rukou a přečtou a třeba to někoho zaujme. Musím pro to někoho nadchnout, aby pak šel se mnou roznášet. Mám před sebou otevřenou Bibli a až dopíšu tyto věty, zahlubám se do vánočních textů do rozhovoru s evangelistou a pak přijde frustrace – co vlastně mám o Vánocích kázat, a pak, doufám, přijde osvícení Duchem a porod kázání, ale předtím musím skočit do železářství a koupit splachování, protože v kanceláři protéká záchod. Jo a ještě musím udělat zpěvníček koled pro školu do Stodůlek – v úterý tam máme vánoční besídku a já slíbil ... a nemám ještě pro Abigail vánoční dárek...

Na co se těším příští rok? Že se uskuteční to, co se mělo uskutečnit loni. Chtěl jsem si vybrat tříměsíční studijní volno, ale nevyšlo to. Vynořilo se tolik událostí (většinou rodinných), na nichž jsem nemohl chybět, takže na nějaké studijní volno nezbyl čas. Snad příští rok. Měl bych odjet do Lipska a od dubna do konce června se vrátit do studentských let. Snad to vyjde, ale když ne, tak se taky svět nezboží.

Na závěr ještě jedno přání do nového roku. Přál bych sobě i vám, čtenářům, jen dobré, krásné, příjemné věci, ale naše cesty někdy takové nejsou a tak přijměte jiné přání: **Vstup radostně do nového roku s celým světem v pokoji! Zapomeň, kolik trápení a pláče starý rok dal! Žiješ, buď vděčný, radostný a moudrý, a když přijdou tři zlé dny a po nich jeden dobrý, buď dost silný nést všechny čtyři.** (Friedrich Wilhelm Weber)

... POZVÁNÍ

14. 1. v 19 hodin XX. Báječnej bál na háčku (tradiční evangelický ples), KD Krakov, Těšinská 600, Praha 8, výtěžek půjde pro speciální školu Diakonie ČCE v Praze – Stodůlkách

O sobě dost často pochybuji, ale o Bohu rozhodně ne (povídání s PhDr Danielem Hellerem u příležitosti jeho kulatého výročí)

Milý Dane, prozradím, že jedním z dárků, které jsi dostal ke svým narozeninám, byla "Óda na velebného kmeta Dana Hellera k jeho šedesátiletému jubileu", jejímž autorem je známý dejvický poeta Vráta Študent. Ten opěvuje v jedné sloce tvůj zjev, ve druhé tvé jazykové znalosti, v dalších pak tebe jako několikanásobného otce, nebojácného sportovce, známého otužilce a zpěváka. Já bych se toho zkusila držet, ale začněme přece jen "od Adama":

Kdy a kde ses vlastně narodil?

Na tento svět jsem přišel v Praze v nemocnici v Motole na druhou neděli adventní v roce 1950. Přesně to bylo 10. 12. 1950. Mám pocit, že ten fakt, že od té doby uplynulo už neuvěřitelných 60 let, není ani tak důvodem k oslavování, zato důvodů k vděčnosti je spousta. Před časem jsem napsal, že těch darů, které jsem za ta léta dostal, bylo tolik, že mám někdy pocit, že mi až padají z rukou. Jako když dostanete několik balíčků najednou a nemůžete to unést. Často si vzpomenu na rozhovor s bývalým dejvickým farářem Milošem Rejchrtem (který mj. křtil tři naše děti) v tomto periodiku, když mu bylo padesát. To číslo tenkrát hodně relativizoval – kdybychom měli jinou než desítkovou soustavu, oslavovali bychom jiná životní jubilea. Musím se přiznat, že jsem to jubileum slavil na pokračování, v několika prostředích (rodina, příbuzní, přátelé, spolupracovníci). Ale ani v jenom případě nešlo o velkou hostinu, spíše o darovanou příležitost k setkání. Pochopitelně nejenom s oslavencem, ale všech přítomných se všemi.

Tvůj zjev hodně klame. Šedesát ti určitě nikdo nehádá. Cítíš se jako velebný kmet?

To je snad předem jasné: rozhodně nikoli. Naopak, přes občasnou únavu těla se pořád něčemu novému učím, takže si připadám spíše jako věčný student. A je ve mně velký kus dítěte, resp. malého chlapce, který s dětskou naivitou stále očekává, že to nejdůležitější a nejlepší v jeho životě teprve přijde. Například mne nepřestaly lákat hory. Na Mount Everest už určitě nevylezu, ale do Himalájí bych se ještě rád podíval. Třeba jednou jako důchodce. Říká se tomu trekking.

Že umíš plynně několik řečí (kolik vlastně?) a uživil by ses bez problémů jako tlumočník nebo překladatel, by mohlo budit dojem, že jsi vystudoval právě jazyky. Ale ono je to jinak, že.....?

Kolik řečí umím, to prostě nevím. Určitě mnohem méně, než jich uměl můj otec (známý starozákoník prof. Jan Heller - pozn. red.) - kdybych začal podle abecedy, byla by to akadština, aramejšťina, asyrština, atd. Nejenom v tomto směru jsem s bratrem proti tátovi „neměli šanci“. Ale snažili jsme se. A hlavně snažíme.

Heinrich Schliemann, který vykopal Troju, uměl výborně 32 jazyků a tvrdil, že když se člověk poctivě učí nový jazyk opravdu každý den (žádná angličtina jednou týdně!), za tři měsíce začne tím jazykem mluvit. Za sebe musím zdůraznit, že je nesmírný rozdíl mezi aktivní a pasivní znalostí. Opakovaně jsem si ověřil, že mi nedělá problémy např. simultánní tlumočení z angličtiny do němčiny a naopak, ale v jiných jazycích bych to nedokázal. Rád si něco přečtu francouzsky, španělsky i italsky, ale moje konverzace v románských jazycích je velice omezená – hlady bych ale neumřel. Moje velmi kritické děti, které mi „nikdy nic nedarují“, se mne jednou rozhodly vyzkoušet, v kolika jazycích umím říci slovo „kniha“. Dech mi došel na 20. Ale pak jsem si ještě vzpomněl na sefer (hebrejsky) a kittab (arabsky). To, že si u Balatonu nebo v Budapešti objednáš jídlo a pití maďarsky, ale vůbec neznamená, že maďarsky umím. Zkrátka jazykový diletant. Však jsem jazyky také nestudoval, když nepočítám to, že na FF UK, kde jsem studoval psychologii, jsme i v krušných sedmdesátých letech museli skládat tři náročné zkoušky z jazyků. V prvním ročníku to byla povinná ruština, kterou nás učil starý pán - bývalý bělogvardějský důstojník, který na začátku první republiky emigroval do ČSR, a obligátní angličtina. V druhém ročníku jsem si vybral němčinu. Ve střední Evropě má a bude mít význam.

Máš čtyři syny a dceru. Kráčí někdo z nich ve tvých stopách?

Na ty stopy si budu muset ještě počkat. I když je to relativní – oba starší synové mají ve své práci k lidem velmi blízko. Nejstarší syn Samuel je lékařem (II. interní klinika na Karlově náměstí), druhorozený Daniel farářem (ve Valašském Meziříčí). Jediná dcera Magdalena se chystá na maturitu a mladší synové Michael a Matouš jsou zatím na gymnáziu a na základní škole. O všech dětech musím napsat, že „silně načichly“ hudbou, která – jak napsal J. A. Komenský – je naší přirozenosti (z umění) nejbližší, a hrají na různé nástroje. Právě tak není dost dobře možné pobývat v mé blízkosti a nenaučit se mluvit cizími jazyky. Nejmladší Matouš se dnes ve 14 letech domluví (a hlavně čte) anglicky tak, jak já, když jsem z angličtiny maturoval.

Víme, že máš spoustu zájmů - mj. i sporty všeho druhu (dokonce plavání v ledové vodě) či turistiku. Jakým sportům se věnuješ? Máš nějaký sportovní sen, který by sis chtěl splnit?

Jsem typický nespportovec, kterého ovšem sporty baví, zejména s přibývajícím věkem. Ve škole jsem občas míval dvojku z tělocviku, na nářadí cvičit absolutně neumím, ale na střední škole mne začaly bavit míčové hry (basketbal a volejbal). Chození pěšky (či turistika) mne bavilo vždycky. Nemírně. Plavání také, ta ledová voda je „něco navíc“. Vzhledem ke své tělesné konstituci totiž hned nezmrznu. Kvůli dětem jsem začal znovu lyžovat a prozatímní plán v tomto směru (berte mne s rezervou) je sjezdování v Alpách do sedmdesáti a běžky po Krkonoších do

osmdesáti. Fakt je, že jak stárnu a vytrvale odmítám gauč, papuče a televizi, propracovávám se pomalu, ale jistě, ve své věkové kategorii mezi tzv. „sportovce“. Můj bývalý třídní, kterému táhne na 80, běhá 60 let Velkou kunratickou. Každý rok je lepší – ve své kategorii. Má můj obdiv. Příklady táhnou. A ten sportovní sen jsem už zmínil o něco výše: Treking kolem Himalájí. Klukovské sny se někdy překvapivě plní: těsně u Niagary jsem „pod širákem“ už spal. Pršelo a štípali komáři.

Padla zmínka, že se věnuješ zpívání v církevním sboru. Ale tvé aktivity v evangelické církvi jsou mnohem a mnohem širší: dlouholetý dejvický presbyter, náměstek seniorátní kurátorky, konventuál a synodál. Vim, že je to asi těžké, ale je možné shrnout do jedné odpovědi, co tě v současné ČCE těší a co tě trápí?

To je otázek na celý další rozhovor. V dejvických Našich pěvcích zpívám (přes občasně různé kritické výhrady, které ovšem nikdy nemohou vést k tomu, abych je opustil!) od roku 1986. Předtím (a ještě nějaký čas potom, až už to nešlo všechno stihnout) jsem zpíval od roku 1971 v Salvátorském pěveckém sboru (nesmírně vděčně vzpomínám na faráře Renata Schillera), kde jsem se seznámil a v roce 1986 začal chodit se svou manželkou, a od roku 1978 do poloviny devadesátých let i v žižkovském pěveckém spolku Jeroným. Se všemi pěveckými sbory jsem zažil i krásné zájezdy do ciziny. A hudba je pro mne sice ne vším, ale velmi mnohým.

K aktivitám v církvi: V roce 1991, kdy jsme se přestěhovali na Hanspaulku do bytu manželčiny rodičů, jsem se nechal přemluvit, abych kandidoval do dejvického staršovstva. A tím to začalo a zatím ještě pokračuje. V dejvickém staršovstvu jsem dodnes. Na jednom konventu mne zvolili náhradníkem seniorátního výboru pražského seniorátu, na jiném členem seniorátního výboru a na dalším náměstkem seniorátní kurátorky, protože jsem sveřepě odmítal stát se seniorátním kurátorem, což si mnozí přáli. Nemohl bych se tomu ale věnovat tak, jak si tato funkce v církvi zaslouží. Jako náměstek jsem už dříve občas zaskakoval, ale to je něco jiného. Ta tíha odpovědnosti je menší. Seniorátní výbor řeší řadu (často bolestných) problémů v seniorátu, o kterých většina lidí v církvi ani neví. Ty radostnější povinnosti jsou vedení voleb do staršovstev, přijímání slibů zvolených starších a vedení voleb farářů. K tomu – společně s bratrem seniorem nebo jinými členy seniorátního výboru - návštěvy schůzí staršovstev a bohoslužeb, tzv. „vizitace“. To vše v různých sborech našeho seniorátu – máme jich 31, včetně pražského sboru německého jazyka. A aby toho nebylo málo, zatím poslední konvent pražského seniorátu mne – spolu se sestrou Šarounovou, kurátorkou z Vinohrad – zvolil jedním ze dvou synodálů za pražský seniorát. Čím jsem starší, tím více si uvědomuji, že řády v církvi mají svůj hluboký smysl a správa církve je odpovědný úkol. V církvi je kromě nekonečné Boží milosti i

hodně člověčiny, někdy v tom horším slova smyslu. Pak si říkávám: „Aby nás Pán Bůh při zdravém rozumu zachovati ráčil!“ a ta „církvní funkce“ mi najednou připadá velmi smysluplná. Snad toho moc nezkazím. A navíc – „všeho do času, Pán Bůh na věky!“

Co bys chtěl říci čtenářkám a čtenářům nakonec?

Nakonec se Vám s něčím svěřím: Se švýcarským psychologem Carlem Gustavem Jungem natočila na sklonku jeho života BBC krátký film, kde se ho nakonec také zeptali, zda věří v Boha. On jim odpověděl: "Ne, já nevěřím, já už vím." Různí theologové se na něj potom sesypali, že to je gnose, hereze, atd., ale i v Bibli se přece dočteme formulace typu "Já vím, že Vykupitel můj živ jest". Snad to nevyzní neskromně, ale já bych tu Jungovu formulaci hned podepsal. O sobě dost často pochybuji, ale o Bohu rozhodně ne. V posledních letech se ten zvláštní zážitek "já už vím" vrací stále častěji a prohlubuje. Zejména tehdy, když se člověk Bohu a jeho slovu otevírá. Možná, že na cestě k nebeskému domovu dozráváme...

Ta výše zmíněná Vráťova Óda končí přáním, které si dovolím ocitovat:

Ať Tě Pán Bůh chrání, abys tady s námi

na planetě Zemi ještě dlouho žil.

Z toho, co se děje, prost' vši beznaděje,

ve zdraví a lásce jsi se veselil!

Za rozhovor děkuje líh

Příspěvek do kasičky (epilog k předcházejícímu článku)

V pondělí 13. 12. 2010 večer jsem byla u nás na Hanspaulce na mandlu. Odnesla jsem tam 5 kg ubrusů použitých při Danově oslavě na vyprání a vyžehlení. Paní se mě zeptala, kdy ubrusy potřebuji. Odpověděla jsem, že ubrusy jsou z kostela a že bych je ráda vrátila v neděli, protože budeme mít ve sboru společný oběd. Paní se mě zeptala, zda jsem z farnosti sv. Matěje a já jsem jí řekla, že ne, že jsem z evangelického sboru ve Wintrově ulici č. 15. Pak mě paní Květa ujistila, že ubrusy budou vyprané a vyžehlené v pátek za kostelní cenu.

Nevěděla jsem, kolik si mám připravit peněz a když jsem v pátek přijala voňavé ubrusy, ptala jsem se, co jsem dlužna. Paní Květa mi sdělila, že nic: "Berte to jako příspěvek do kasičky." Nevěřila jsem svým uším a ještě mě zajímalo, kolik by to tedy stálo. Paní Květa mi to spočítala v základní ceně na 164,- Kč, ale protože to byly kostelní ubrusy, použila na ně lepší prací prášek a škrob. Tudíž by to bylo okolo 200,- Kč. Mandl paní Květy Břeňové najdete na Hanspaulce ve Fetrovské ul. č. 19.

Ivana Hellerová

DVA ŽIVOTY BRATRA MILOSLAVA NEKVASILA

Na jaře roku 1994 nastoupil v dejvickém sboru jako diakon (jáhen) bratr Miloslav Nekvasil.

Mezi faráři a diakony se vyskytují muži a ženy, kteří kromě teologie vystudovali i jinou vysokou školu. Bratr Nekvasil měl za sebou dráhu sólisty a režiséra ostravské opery (byl dokonce dva roky jejím uměleckým šéfem), režíroval též v Praze, předával své zkušenosti posluchačům na HAMU.

Nedlouho předtím, než nastoupil v našem sboru, se po dlouhých letech otevřela možnost vyučovat na školách náboženství. Mnoho duchovních jako by se této možnosti zaleklo a zůstalo u vyučování dětí pouze na půdě sboru. Bratr Nekvasil však se svou příznačnou vehemencí začal tuto možnost využívat. Se stejnou vervou se pustil do organizace hudebních nešpor a Dnů matek. I ve sborech, kde pracoval později (Dobříš, Nusle, Karlovy Vary, Ústí n/L.), dovedl "vydupat ze země" pěkný program pro děti nebo dospělé, přičemž využíval i známostí své umělecké éry.

Jeho činnost se však zaměřila ještě jedním směrem: už v důchodovém věku se pustil souběžně s působením na sborech do studia teologie a toto studium také zdárně dotáhl až ke slavnostnímu závěru v Karolinu.

Věrnou průvodkyní na cestě života, ale i při četných cestách nejrůznějšími dopravními prostředky, byla faráři Nekvasilovi jeho milá žena, dr. Jiřina Nekvasilová.

Při příležitosti 80. narozenin, které br. Nekvasil oslavil koncem roku 2010, mu přejeme Boží ochranu a požehnání.

mn

Náš vztah k Písmu – co pro nás Písmo svaté znamená?

Úvodní otázku lze také formulovat takto: Čím pro nás Bible je? O co při čtení Písma jde? Již jsme si zvykli chápat Bibli nějakým způsobem a vytvořili si k ní nějaké předporozumění. Každou neděli slyšíme kázání odvíjející se od nějakého biblického textu. To je naprosto v pořádku a je to i žádoucí. Ovšem, co je to ten

biblický text, který je základním kamenem křesťanství? Co o něm dovedeme a můžeme říct?

Musíme pokorně vyznat, že na to není snadná odpověď. Vztah mezi Hospodinovým slovem a literou textu není pro nás dostatečně průhledný, což dává podnět k různým teoriím. Existují spousty literatury, kde se předkládají odpovědi na otázky původu Bible. Další množství literatury má Bibli pouze jako předmět svého akademického posuzování a kritiky.

Na druhé straně spektra jsou knihy, které se snaží Bibli obhajovat a dodávat jí autoritativnosti. Z historie víme, že Písmo může být a nejednou také bylo pro církve velmi nebezpečné. Možná kvůli tomuto vědomí jsme (aspoň jako evangelíci) značně opatrní, ba se i bojíme přímo se vyjádřit k těmto otázkám. Vidím to například na minimálním užívání slovního spojení „slovo Boží“ jakožto identického s Písmem svatým (v liturgii i mimo rámec bohoslužeb). Ano, uznávám toto vyjádření, že Bible je slovo Boží, může právem někoho znepokojovat, neboť vyvolává zásadní otázky. Například: Inspiroval Bůh Bibli – a jak? Lze dokázat, že Bible je od Boha? Je Boží slovo omezené na Bibli, nebo Bibli? Je slovo Boží totožné s literou? Je slovem Božím Bible nebo Ježíš Kristus? Platí verbální inspirace? Pokud ano, jaký text byl inspirován – hebrejský, řecký? A jak je to s opisy originálních rukopisů a překlady?

Takových otázek by byla celá řada. Já osobně zastávám, že Bible je slovem Božím (nikdy ne naopak – „Slovo Boží je Bible“). Ale, je tady to „ale“, abych toto tvrzení nepřetížil a zároveň nezlehčil, dodávám, že Bible je slovem Božím nikoli jako taková, nýbrž na základě víry, tedy jako vyznání, co pro mě Bible znamená. To, co pro mě Bible znamená a jak ji vnímám, nastíním, ale jen částečně, v následujících řádcích. Pro mne je zásadní vnitřní svědectví Písma svatého, a proto za základ vysvětlení svého pochopení použiji známé inspirační místo, které mluví o tom, že Bible pochází od Boha, z druhého listu Timoteovi 3:15-17. V Českém ekumenickém překladu (ČEP) zní takto: „*Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Krista Ježíše. Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu.*“

Původně se tento výrok vztahoval jen na Starý zákon, postupně i na Nový zákon, který se přiřazoval ke kánonu Písma svatého. Užitečnost Písma vychází ze skutečnosti, že za ním stojí Bůh. Tedy, že bylo zapsáno z popudu Ducha svatého (Sk 28:25, 2Pe 1:20n). Takováto tvrzení mohou být pro lidi ve světě nepřijatelná. I pro křesťany je to dosti choulostivé téma. Proto pokládám za velmi důležité si závažnost otázky po inspirovanosti Písma připouštět a snažit se jí porozumět. V posledku bude ujasnění vztahu k Písmu do značné míry rozhodovat o průběhu naší cesty víry a vztahu k Bohu. Ujasnění vztahu mezi Písmem, tedy literou, a

Božím slovem je rovněž klíčové. Pokusím se stručně popsat, jak rozumím inspirovanosti Písma, na základě výkladu tří českých překladů tohoto oddílu.

Výše uvedená formulace slov ČEPu o původu Písma z Božího Ducha se mi velmi líbí. Myslím, že je velice trefná. Připomenu znění ze začátku 16. verše: „*Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha ...*“. Jinak řečeno, původcem Bible je Boží Duch, či Bůh sám. V tu chvíli vyvstává otázka: jak?! Jak pochází z Božího Ducha?! To se čtenář při čtení formulace z ekumenického překladu nedozví (možná záměrně), ale snad má možnost využít své představivosti a zkušenosti se samotnou Biblií.

Na otázku „jak“ se více zaměřuje překlad Jeruzalémské bible, kde se v našem oddílu píše: „*každé Písmo je z Božího vnuknutí*“. To už vyvolává tušení, že svatopisec byl hnut Božím duchem ku zapsání svatého textu.

Nyní formulace Bible kralické, která je zde doslovnější než předchozí dva překlady a více kopíruje řeckou předlohu. Opět jen začátek 16. verše, na který se nyní zaměřuji. „*Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem*.“ Takto vyjádřeno to v nás může lépe vyvolávat asociace na stvoření Duchem Božím, nebo stvoření Adama, který začal žít poté, co mu Bůh vdechl do jeho chřípí „dech života“.

Pak by inspirační výrok z 2. Timoteovi 3:16 mohl znamenat, že Písmo svaté je přivedeno k životu Bohem. A to na rovině obecné i na rovině osobní, kdy se Bible stává živým oslovením našeho nebeského Otce, kdy jednotlivé výroky Písma k nám promlouvají a oslovují přímo k srdci. To se samozřejmě děje pod vlivem Ducha svatého, který nám Písmo oživuje. Již nezáleží na sklonech a schopnostech člověka, ale na tom, zda se necháme ovládnout Duchem svatým. Zároveň ale platí, že se Písmo otevírá úměrně tomu, jak ho žijí. Čím více ve svém životě aplikuji Slovo, tím se mi více otevírá. Slovo vrhá světlo na život a život vrhá světlo na Slovo. Jenom vírou rozpoznáváme, že jde o Hospodinovo slovo, které je nad Biblií, které není do Bible uzavřené, vždyť Bible není skladištěm, ale nástrojem Hospodinova svobodného mluvení.

Pokud bychom studovali Písmo jen ze zvědavosti, byli bychom podobní sběrateli map, který cestuje po světě jen prstem po mapě. Pak se mu může stát, že se stane směšným těm, kteří opravdu tato místa navštívili. Naše role není zkoumat věrohodnost pisatelů, tradentů, redaktorů, ale hledat Boha a snažit se zaslechnout jeho slovo. Na druhé straně Písmo nechce být jenom příručkou, která má řešit naše aktuální problémy, ale chce být naším denním chlebem; nechce jen podmínečně zodpovídat naše otázky, nýbrž chce také nějaké samo položit. Vždyť nejsou ani tak důležité naše otázky, ale Jeho odpovědi. Pak už není důležité vědět, kdo a jak psal, ale vědět, že Bůh stále jedná a mluví k nám a zve nás do vztahu s Ním, k jeho synu Ježíši Kristu. Dohlédneme-li skrze Písmo svaté k samotnému živému Bohu, o němž Písmo píše, splnila Bible svůj úkol. Nemusíme se o ni bát.

Martin Volný

Kalendář na leden 2011

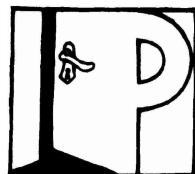
Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	2. 1. Novoroční s VP 9. 1. 16. 1. 23. 1. 30. 1. 6. 2. s VP	A. Hudcová P. Hudec M. Nekvasil P. Hudec D. Henych P. Hudec
Biblická hodina	úterý 18:00 - Základní biblické příběhy dle dějepravy (SZ)	
Děti	Nedělní škola: Náboženství:	neděle 9:30 čtvrtek 16:30 (sbor) pátek 13:30 (ZŠ Suchdol)
Mládež a dorost	úterý v 19:00	
X-cátníci	čtvrtek 20. 1. v 19:30	
Sbor Naši pěvci	středa v 18:30	
Křesťanská služba	neděle 2. 1. po bohoslužbách	
Klub poznávání	středa 26. 1. v 9:30 - Adopce na dálku (Indie)	
Hodina pohybu pro seniory	pondělí 3. 1. a 17. 1. v 15:00	
Debatní klub seniorů	pondělí 10. 1. v 15:00 - Ježíšovo evangelium a co v něm není	
Setkání s hostem	26. 1. v 19:30 - RNDr. Jaroslav Nadrechal: Náboženská minulost a turistická přítomnost Kapadocie	
Staršovstvo	čtvrtek 6. 1. v 19:30	
Konfirmandi	čtvrtek v 17:00	

. . . DALŠÍ POZVÁNÍ

9. – 16. 1. Alianční týden modliteb – více na www.ekumenickarada.cz

18. – 25. 1. Týden modliteb za jednotu křesťanů – více na www.ekumenickarada.cz

24. – 28. 1. Farářský kurs na ETF UK, Praha 1, Černá ulice, téma: A stalo se slovo...

SOUTERRAIN – sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.

Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce: Pod Terasami 85, 164 00 Praha - Nebužice

tel.: 222 361 505, mobil: 776 24 00 28, e-mail: lydie@hartelova.cz

Adresa sboru: Farní sbor ČCE v Praze – Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 224 314 897, 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

e-mail: dejvice@evangnet.cz, č. ú.: 162838359 / 0800